

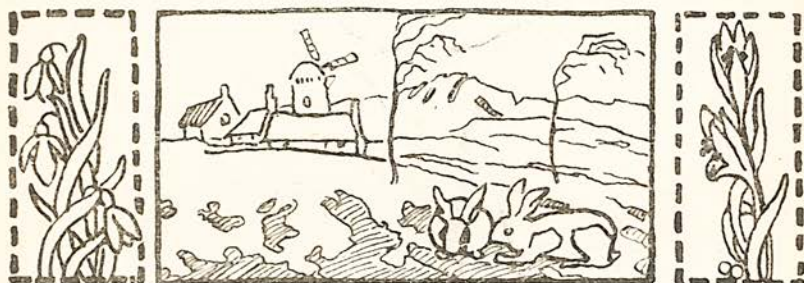
Зарадвали се сестритѣ и трѣгнали съ своя избавителъ къмъ бащинитѣ си палати.

Навлѣзли въ голѣмъ градъ. Народътъ се трупа да ги гледа.

Зарадвалъ се царътъ. Той приелъ Силча въ палата си и го оженилъ за по-малката си дъщеря.

Три дни и три нощи яли и пили“.

Ст. Чешмеджиевъ



Лисьо Опашановъ

Стариятъ и почтенъ язовецъ имаше въ гората месарски дюгенъ. Право да си кажемъ, това бѣше цѣло разбойническо свѣрталище, но отъ приличие всички го викаха дюгенъ.

Горскитѣ звѣрове тукъ можеха да си купятъ за ядене каквото пожелаяха: и кокошчици, и патици, и рибки, и прасенца, и тлъсти мишки. Отъ всичко имаше приготвено и то по множко . . .

Най-главниятъ доставчикъ на тази месарница бѣше Лисьо Опашановъ, който нийдѣ не е ходилъ да учи занаятъ, а пъкъ отъ дѣтинство още згзе да ходи на ловъ . . .

День изъ день скиташе Лисьо изъ гората и слѣдѣше дивеча. Издебне нѣкого, прѣтупа го и го носи и продава на язовеца.

Спести Лисьо Опашановъ малко парички, купи си пушка и ловътъ му трѣгна отлично.

— Ето, — казваше си често слѣдъ това той, — какво умно нѣщо измислилъ човѣкътъ, прицѣлишь